

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΕΝΔΟΞΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΩΝ ΕΚ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩ

Κατὰ τὸ χωρὶς ἔτος «Φεβρουαρίου γ'

ΡΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΟΥΛΑΚΗ

ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Πρωτοπρεσβυτέρου

Τῶδ ἐκ Σπαιτσῶν

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

—
1908

116327

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΕΝΔΟΣΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΩΝ ΕΚ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩΙ

Κατὰ τὸ χωρὶς ἔτος Φεβρουαρίου γ'

ΠΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΟΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Πρωτοπρεσβυτέρου
Τῶν ἐκ Σπετσῶν

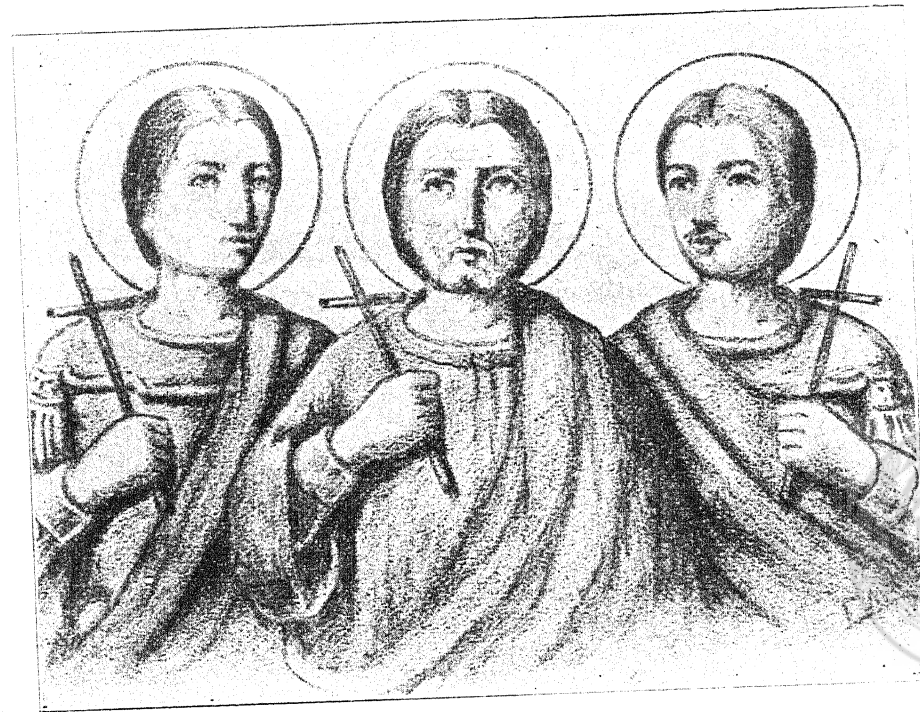

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

—
1908

ΑΙΣ ΜΕΜΟΡΙΑΙΣ
Α. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

116827

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΑΔΕΛΦΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΩΝ ΕΚ ΣΗΕΤΣΩΝ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩ.

ΚΑΤΑ ΤΟ 2026 ΕΤΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 3

ΠΡΟΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΟΥΛΑΚΗ, ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέκρυξα** ἱστῶμεν Στίχ. σ'. καὶ
γυῖλλομεν τρία προσόμοια τῆς ἑορτῆς καὶ τρία τῶν Ἁγίων

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Δόξα τῇ σῇ ἀγαθότητι, Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ πανσόφου
προνοῖα σου, πρόποις, ὡς ἐπίστασαι, τὰ ἡμῶν προνοούμενος, ὁ σῇ
δυνάμει τοὺς νέους μάρτυρας, ἐνδυναμώτας πρὸς τὸ Πνεῦμα, καὶ
δείξας χάριτι, ἀπορήτους ἐμπροσθεν τῶν δικαστῶν, καὶ λαμ-
πρῶς ἀθλήσαντας, καὶ νίκην στήσαντας.

Νέα πανήγυρις σήμερον, νέα χορεία τερπνῆ, νέα δόξα τῆς
πίστεως! Συνελθόντες ἅπαντες, εὐλαβῶς εὐφημήσωμεν, τοὺς
αὐταδέλφους καὶ νέους μάρτυρας, Σπετσῶν τοὺς γόνους, Χίου τὸ

καύχημα, εἰς ἐκδοήσωμεν, πάντες μετὰ πίστεως: Ὑπὲρ ἡμῶν,
Μαρτυρες πανθαύμαστοι, Χριστῷ πρεσβεύσατε.

Δεῦτε συνελθόντες σήμερον, πάντες πιστοὶ εὐσεβῶς, τοὺς
λαμπρῶς ἐναθλήσαντας, νικηφόρους μάρτυρας, εὐλαβῶς εὐφημή-
σωμεν, τοὺς ἐκ τῆς Σπέτσας ἀναθλαστήσαντας, καὶ ἐν τῇ Χίῳ
λαμπρῶς ἀθλήσαντας, θεῖον Σταμάτιον, σὺν τῷ Ἰωάννῃ τε,
τοὺς ἀδελφούς, εὐσπερ νέους μάρτυρας, ἡ χάρις ἐδείξε.

Δ Ὁ Ξ Α. Ἦχος α'.

*Ποίημα Νικηφόρου Καλογεροῦ
Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν*

Ενεθάρρυνέ ποτε ἐν τῷ σταδίῳ τὸν Νέστορα ὁ μεγαλο-
μάρτυς Δημήτριος· ἐνθαρρύνει νῦν ἐν τοῖς μαρτυρικοῖς παλαίσμασι
τοὺς νεομάρτυρας ὁ ἱερομάρτυς Πλάτων ὁ τοισολῆσιος. Ἐν τῷ
δεσμωτηρίῳ ἐγύμναζε τῆς Θεσσαλονίκης τὸ ἀγλαΐσμα τὸν πα-
λαιστήν· ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἀλείφει τοὺς ἐκ Σπετσῶν στεφανί-
τας ὁ κλεινὸς τῆς Χίου Ἱεράρχης. Τοῦ μυροβλύτου ἡ προτροπὴ
ἐνεδυνάμωτε τὸν ἀθλητὴν εἰς τὸ καταβαλεῖν τοῦ Λυαίου τὴν
ἐπαρσιν· τοῦ ποιμενάρχου ἡ εὐχὴ ταῖς ἀπειλαῖς καὶ ταῖς ἐπαγ-
γελίαις τοῦ τυράννου ἀδούλωτον ἀποφαίνει τῶν νεομαρτύρων
τὸ φρόνημα. Τότε ὁ σθεναρὸς στρατηλάτης Δημήτριος προέδραμε
τοῦ Νέστορος εἰς τῆς αἰοδίου δόξης τὰ σκηνώματα· νῦν ὁ γη-
ραιὸς ἀρχιούτης εἰς τοὺς θεῖους θιλάμους προπέμπει τῇ μαρτυ-
ρικῇ ἐστεμμένους αἰγλή τοὺς νεομάρτυρας. Ὡ τῆς ἡμῶν μακα-
ριότητος, νέοι στεφανῆται, Ἰωάννη, Σταμάτιε καὶ Νικόλαε! οἷα
χορεία ἐν οὐρανῷ ἐμπολιτεύεσθε· οἷα κλέει τὴν ἐπίγειον ὑμῶν
πατρίδα περιβάλλετε! Νέοι ὄντως ἀστέρες, τοῖς παλαιοῖς ἰσο-
φειγγεῖς ἀνεδείχθητε. Λαμπρὰ ἡμῖν ὑποδείγματα τῆς ζωῆς εἰς
Χριστὸν πίστεως κατελίπετε, ᾧ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν
τελούντων εὐλαβῶς τὴν ἑορτὴν ὑμῶν τὴν αἰοδιμον.

ΕΚ Κ Ε Ν Ο Ν. τῆς Ἑορτῆς

Ἀναγνώσονται ζῆμι Ἀπριλίῳ 28.

Εὐς τὴν Αιτήν. Ἦχος α'.

Δεῦτε πιστοὶ συνδραμόντες ἐκ ποθοῦ θεασόμεθα θεῖαμα ζή-
νον. Νέους ἀειθαλεῖς, ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς νεότητος συμπλα-
κέντας τοῖς αἰμοβοροῖς καὶ ἀπίστοις ὀθωμανοῖς, καὶ ἀνδρείως
ἐνστάνας τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· τὴν ὄρρὸν τὴν ἐκείνων κατέ-
βαλον, καὶ στεφάνους λαβόντες μαρτυρικούς, νικηφόροι εἰς οὐρα-
νοὺς ἀνίπτανται, παριστάμενοι τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός καὶ πρε-
σβεύοντες αὐτῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Εγκώμιον ἄνθει καὶ ἀειθαλεῖσι κλάδοις, τὰς ἀθλητικάς
κερυφὰς τῶν νεοθλῶν ἀ'λητῶν μελωδικῶς καταστέψομεν·
χαίρετε, ἐκδοῶντες αὐτοῖς, τῆς ἀληθείας ὀπλῆται καὶ τῶν συγγε-
νῶν ὀρθοδόξων στερέωμα· χαίρετε, ἀδελφοὶ παμφιλῆεις καὶ τῶν
συγγενῶν καὶ πατρίων τὸ καύχημα· χαίρετε, Σταμάτιε καὶ
Ἰωάννη, τῶν νεομαρτύρων ἡ προσθήκη καὶ τὸ ἐκπλήρωμα. Δι' ὃ
μὴ παύσηθι πρεσβεύειν αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην
ὑμῶν.

Ἦχος γ'.

Κεκλεισμένοι ἐν φρουρᾷ καὶ ἐν ζοφῶδι σκοτει κατεχομε νοι,
ἐν νηστεῖαις καὶ εὐχαῖς τὸν Θεὸν τῷ ὄλῳν ἰκέτευον καὶ ἀλλήλοις
ἑαυτοὺς θαρσοποιῶντες οὕτως ἐκραύγαζον: Ἀντιστῶμεν τοῖς
ἐχθροῖς καὶ μὴ προδῶμεν πίστιν ἀμώμητον· ὀῶμεν σῶμα τὸ
φθαρτὸν καὶ ἀπολαύσωμεν στέφος τὸ ἀφθαρτὸν, ἀντιστῶμεν πρὸς
καιρὸν καὶ μετ' ὀλίγον μένει ἡμᾶς ἄνεσις, εὐφροσύνη τε εἰς αἰῶ-
νας αἰῶνων.

Δ ό ξ α. Ἦχος πλ. α'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερα χαρμωδῶς πανηγυρίζει καὶ ἐγκαυχωμένη βοᾷ: Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος· ἰδοὺ γὰρ καὶ νῦν νέοι μάρτυρες τὸν ἐρυθρὸν μου χιτῶνα, τοῖς μαρτυρικοῖς αὐτῶν ἀίμασιν ἐρυθραίνουσι, καὶ στολὴν νέαν ἐπαμφαίνουσιν. Ἡ γὰρ ἐμὴ δοξά οὐδέποτε γηράσκει. Δι' ἃ καὶ γὼ τοὺς ἐμὲ δοξάζοντας ἀντιδοξάζω, καταστέφουσα αὐτοὺς τοῖς ἀμαράντις στεφάνοις καὶ συναριθμοῦσα, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἀρχαίων, συνευφραίνεσθαι καὶ τρυφᾶν αἰώνια.

Κ α ἱ ν ὄ ν. τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στέγον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Ὅτε ἐξεδόθη καθ' ὑμῶν, ψῆφος ἡ πικρὰ τοῦ θανάτου καὶ ἡ ἀποφασίς, τότε ἀγαλλόμενοι δρόμον ἐτρέχετε, θαρσαλέως κραυγάζοντες, καὶ μεγαλοφώνως, τοῖς παρατυγχάνουσι: Χριστιανοὶ ἐσμεν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ τὸν αὐχένα, ξίφει προδίδομεν πόθῳ, ἵνα βασιλείας ἐπιτύχωμεν.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅλη καὶ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, πόθῳ τὴν ὁδὸν τελειῶσαι, τὴν τῆς ἀθλήσεως ἔφεσιν κτησάμενοι, ὥσπερ ἤκούσατε, τὴν φωνὴν τοῦ δικάζοντος, τὴν ἐξενεχθεῖσαν, δοξάν ἀνεπέμψατε τῷ τῶν ἀπάντων Θεῷ· ἔθεν καὶ τὸ ξίφος ὀρώντες, ἄφοβοι ἐφαίνεσθε πᾶσι, καὶ ἀκαταπτόητοι μακάριοι.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ....

Δρόμον μαρτυρίου τὸν καλόν, χαίροντες ἠγύσατε πόθῳ, ἀξιοθαύμαστοι, ἐνδοξε Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη σοφέ, καὶ σφαγέν-

τες ἀνίπτασθε, ταῖς ἄνω χορείαις, σὺν μαρτύρων τάγμασι συνευφραίνόμενοι, καὶ σὺν Ἰσιδώρῳ καὶ Μάρκῳ, καὶ τῷ Ἀγγελῇ τοῖς ἐν Χίῳ, ἐνδοξε αἰεὶ συναριθμούμενοι.

Δ ό ξ α. Ἦχος πλ. β'.

Ἐορτὴ χαρμωδῶς ἐπέλαμψε τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερα, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἐγκαυχωμένη αὐτῇ βοᾷ: Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, τοῖς τῶν νεοφανῶν ἀθλητῶν ἀγωνίσμασι, τοῦ Ἰωάννου καὶ Σταματίου, οἱ ἐν Χίῳ τὴν πάλην ἐνστήσαντες, τῶν Ἀγαρηῶν τὴν μανίαν κατήσχυναν καὶ μαρτυρικῆς τιμῆς ἠξιώθησαν· διὸ καὶ πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ πάντων τῶν πιστῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοὺς εὐκλεεῖς τῶν Σεπτῶν γόνους καὶ τῆς Χίου τὰ θεῖα ἐγκαλλωπίσματα, τοὺς πυρσοφεγγεῖς φωστῆρας, τοὺς ἐν τῇ πλειάδι τῶν νέων μαρτύρων ἀγλαοφανῶς σελαγίζοντας, Νικολαον τὸν σεπτόν, σὺν τοῖς κλεινοῖς Ἰωάννῃ καὶ Σταματίῳ τοῖς ὁμαίμοσι, πάντες οἱ τῶν ἄθλων αὐτῶν θαυμασταί, συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν, Χριστὸν τὸν ἀθλοθέτην καὶ βραβευτὴν αὐτῶν δοξάζοντες.

Ἐτερον ἦχος γ'. Μέγαν εὐρατο.

Νεοὶ μάρτυρες, ἀναφανέντες, πλάνην ἠλεγεῖαν, ὀθωμανούντων, οἱ καρτερώτατοι θεοὶ αὐτάδελφοι, ὁ Ἰωάννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος, Σεπτσιωτῶν τὸ λαμπρότατον γέννημα, λαμπρῶς ἠθλησαν, καὶ νίκης στεφάνους ἔλαβον, σωθῆναι δεόμενοι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κ α ἱ ν ὄ ν. τῆς Ἑορτῆς. Χαῖρε νεχαριτωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Καθίσμα εἰς τὴν α'. στιχ. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Νικόλαον τιμῆ-ωμεν, Ἰωάννην, Σταμάτιον, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, καὶ ἀπίστων πᾶσαν ἰσχὺν ἐδαφίσαντας. Ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανοθιν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν ἀγγέλοις χορεύουσι δι' ὃ πιστεῖ βοήσωμεν: Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Συνελθόντες εὐλαβῶς, ἅπας λαὸς τῶν εὐσεβῶν, εὐφημῶμεν λαμπρῶς, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητάς, σὺν Νικόλαῳ ἐκλάμπσαντας ἐκ νήσου Σπέτσας, ἀθλήσαντας λαμπρῶς, ἐν Χίῳ σήμερον, ἀπίστους δὲ ἐχθρούς, τῇ θείᾳ χάριτι, καταβαλόντας, στίψωμεν τοὺς νικηφόρους, ἀναδραμόντας, μετ' εὐφροσύνης εἰς τὰ ἄνω βασίλεια.

Καὶ νῦν. τῆς ἐορτῆς ὁμοίον

Νηπιᾶζει δι' ἐμέ, ὁ παλιῶς τῶν ἡμερῶν.

Εἰς τὴν β'. στιχ. Ἦχος Γ'. Τὴν ὠριότητα

Λαμπρῶς ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε, μάρτυρες ἐνδοξοί, θεῖε Σταμάτιε, σὺν Ἰωάννῃ τῷ κλεινῷ, αὐτάδελφοι κατὰ φύσιν· κατὰ χάριν πάλιν δέ, πολλῷ μᾶλλον ἐδείχθητε, ὄντως οὐρανοφρονες καὶ μαρτύρων ὁμόσκηνοι· δι' ὃ μαρτυρικαῖς ἰκεσίαις, κέσμον ἐκ πλάνης ἐκλυτροῦσθε.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς ὁμοίον:

Ἐκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα

Μετὰ τὸν πολυέλεον

Ἦχος δ'. Ἐπιφάνης σήμερον

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν τιμίαν ἀθλήσιν, τῶν νεοάθλων ἀθλητῶν, εὐφροαινομένη καὶ μέλπουσα, τὰς ἀριστείας αὐτῶν καὶ παλαιίσματα.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, σὲ Θεὲ Λόγε, ἡ Παρθένος Δέσποινα, προσάγει νῦν ἐν τῷ ναῷ, Συμεῶν δὲ δεξάμενος: Νῦν ἀπολύεις, ἐκραύγαζε, Δέσποτα.

Οἱ ἀναθαυμοί· προκείμενον:

Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν

Ὁ Ν'. ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ νῆσος Σπέτσαι ταῖς τῶν ἀθλοφόρων αὐγάζεται ἀκτῖσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς αἵμασιν ὠραῖζομένη, σὺν τοῖς ἐν Χίῳ βοᾷ: Νικόλαε, Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη, μάρτυρες σεπτοί, μὴ παύσησθε πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Κανὼν τῶν Ἀγίων.

Ο ὁ ἡ ἀκροστιχίς:

Θεῖοι μάρτυρες, δωρήσασθε χάριν. Ἄνθιμος.

Ῥοδὴ α'. ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Θεε τῶν ὄλων, πλυσουργέ τῆς κρίσεως, ταῖς τῶν μαρτύρων λιταῖς, πέμψον χάρι, ἀνυμνήσαι μέλλοντι, τοὺς ἱεροῦς ἀγῶνάς τε, τὴν λαμπρὰν μαρτυρίαν καὶ τὴν αἰσίαν τελείωσιν, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφόρων σου.

Εχοντες πίστιν στερεάν, πρὸς Κύριον, τὰς συμφορὰς τῶν δεινῶν, ὧν αἱ περιστάσεις καθ' ὑμῶν ἐπέφερον, βουλήν Θεοῦ ἠγγήσασθε καὶ γενναίως ἀθλήσαι ὑπὲρ τῆς πίστεως εἴλεσθε καὶ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Ινα σωθῶμεν καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, νῦν ἀντιπῶμεν κλιῶς, καὶ ταῖς τῶν τυράννων ἀπειλαῖς μὴ πτήξωμεν, συνομιλοῦντες ἔλεγγόν οἱ γενναῖοι: ὀπλιταί, ὁ γενναϊόφρων Σταμάτιος σὺν τῷ Ἰωάννῃ οἱ πάνσοφοι.

Θεοτοκίον

Ολον ἐδέξω ἐν νηδύϊ πάναγνε, τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, Θεόν τε καὶ Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, ὃν οἱ γενναῖοι μάρτυρες εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐν τῷ σταδίῳ ἐκήρυξαν, ὡς Θεὸν τῶν ὄλων καὶ Κύριον.

Ῥοδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισον ἔχοντες ζῆλον, ἴσον καὶ τὸν ἔρωτα ὑπὲρ πίστεως, ἢ δυὰς ἡ θεία τῶν καλῶν ἀδελφῶν ἢ ὁμότροπος, ὁ Σταμάτιός τε καὶ Ἰωάννης οἱ γενναῖοι, εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξαν.

Μετανοίας τὸν δρόμον, ἐν τῇ φυλακῇ κεκλεισμένοι διήνυσαν, προσευχαῖς καὶ ὕμνοις ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ δεόμενοι, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, τοῦ κα-ἀπέμψαι αὐτοῖς χάριν, καὶ ἰσχύον οὐρανῶθεν δωρησασθαι.

Αδελφοὶ συμφρονοῦντες, καὶ ἀδελφικὸν τὸν ἔρωτα ἔχοντες, συλλαλοῦντες ἄμφω, ἀντιστῶμεν ἀνδρείως, ἐκράυγαζον, τοῖς πικροῖς διώκταις, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ σχόντες, τοὺς τῆς Ἄγαρ ἐγγόνους αἰσχύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ρητορεύειν οὐ σθένει γλῶσσά τε καὶ νοῦς, ὦ Παρθένε θεο-νυμφε, τοῦ λαλεῖν τὸ θαῦμα τῆς ἀσπόρου λοχείας τοῦ τόκου σου, πῶς ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ οὐρανοῦ Πατὴρ πελῶν, Συμειῶν ἐν ἀγκάλαις κατέχεται.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου.

Αθλήσαντες καλῶς, ἐκομίσασθε στέφος, ἀθλήτῳ λαμπρόν, ὦ ἀυπάδελφοι θεοὶ, Σταμάτιε ἐνδοξε, Ἰωάννη μακάριε, ὄντως μάρτυρες, τῆς ἀληθείας φανέντες, ἐκομίσασθε τοῦ μαρτυρίου τὸ στέφος, ἀεὶ εὐφραίνόμενοι.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς.

Ῥοδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε

Τί πρὸς αὐτὸν ἡ σήμερον ἀποθάνωμεν ἢ εἰς χρόνους ὑστερον θνηξώμεθα; σήμερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀγὼν ὑπάρχει, μὴ δειλιάσωμεν θάνατον, μὴ πτήξωμεν τυράννους, ἀντιστῶμεν δὲ μᾶλλον καὶ ὑψώσωμεν πίστιν ὁρθόδοξον.

Υμνοὶς αἶε καὶ προσευχαῖς καὶ δεήσεσι πεφοραγμένοι, ὡς περ θυρεοὶς καλοῖς, μεγαλοφώνως οἱ ἀθληταὶ εὐθαρσῶς ἐβόων, ὁ Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης τε: Ὑμᾶς ὦ διώκται, οὐ δειλιῶμεν, τὰς βασάνους οὐ πτοοῦμεθα, οὐ πρόσκαιρον θάνατον.

Ροαῖς θερμῶν καὶ γλυκυρρόων δακρύων τε, ἱκετεύειν Θεὸν οὐκ ἐπαύσασθε, ἐν τῇ φρουρᾷ ὄντες τῇ δεινῇ κατακεκλεισμένοι ἐπὶ ὀκτῶ ὀλοκλήρους ἡμέρας τε καὶ νύκτας καὶ Θεὸν λιπαροῦντες, καταπέμψασθαι δύναμιν ἄνωθεν.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Επὶ τὴν σὴν νῦν Θεοτόκε ἀντίληψιν, προσφεύγοντες, δύναμιν ἐδέξαντο, οἱ ἀθληταί, καὶ καταβαλεῖν ἰσχυσαν δυνάμει, τοὺς ἐκ τῆς Ἄγαρ ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ σὲ Θεοῦ Μητέρα, καὶ βοήθειαν πάντων, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐκήρυξαν.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Σὲ Θεὸν τῶν ἀπάντων, σὲ καὶ βασιλέα ἀπάσης τῆς κτίσεως, οἱ στερροὶ ὀπλιταί, Ἰωάννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος, εὐθαρσῶς ἀθλοῦντες, ἐν εὐτολμίᾳ ἀνεβόων: Τὸν Χριστὸν οὐκ ἀρνούμεθα πώποτε!

Δωρεὰς παμμεγίστους, καὶ τιμὰς καὶ δόξας, καὶ τᾶλλα ἅπαντα, ἀπειλὰς τε αὔθις καὶ πικρὰς τιμωρίας, ἅς προὔτεινον, πτύοντες ἐβόων: οὐ ταῖς θωπείαις θελγόμεθα, οὐ πτοοῦμεθα θάνατον πρόσκαιρον.

Ὡς ὄντως νῦν πληροῦται, εὐαγγελικῶν ῥημάτων ἡ ἔννοια: ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ πληροῦται ὡς εἴρηται: οἱ γὰρ νέει οὗτοι, καταβαλόντες τοὺς τυράννους, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυναν.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Ρητορεύειν οὐ σθένει γλώττω καὶ διάνοια τὰ τὰ θαυμαστὰ, Παναγία Κόρη, πῶς ὁ ὢν ἐν ὑψίστοις καθήμενος ταῖς χερσὶ κρατεῖται τοῦ Συμεῶν, καθάπερ βρέφους, καὶ ἀγκάλαις ταῖς σαῖς ἐνθρονίζεται.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία ἢ πάνσοφος, τρόποις εἰς αἶδεν αὐτῇ, τὰ πάντα διέπουσα, καὶ ὑμᾶς ἠυδόκησεν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, μαρτυρίου στέφει στέψασθαι.

Σὴν παρρησίαν εἰδὼς ὁ τύρκνος, ὦ Σταμάτιε, καὶ ἄκων ὁμολογεῖ, τὸν ἐνθερμον ἔρωτα τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου: διὰ τοῦτο αὔθις τὴν ἀπόφασιν ἐκδέδωκε.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Ἄγια Μητὴρ Θεοῦ, τῶν ἀθλητῶν ἢ βοήθεια, βοήθησον καὶ ἡμῖν, αὐτῶν ταῖς δεήσεσι, καὶ δώρησαι λύτρωσιν, καὶ δεινῶν τὴν λύσιν καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Εγκωμίων ἄνθεσι, στεφάνους πλέξωμεν πόθῳ, καὶ τὰς κάρας στέψωμεν, τῶν νεοάθλων μαρτύρων, κράζοντες ψυχῆς ἐκ βάθους αὐτοῖς καὶ πόθῳ: Μάρτυρες γενναῖοι ὄντως τῆς εὐσεβείας, μὴ ἐλλείπητε πρεσβεύειν, πρὸς τὸν Δεσπότην, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ ο ἰ κ ο ς

Ἀνδρείως ἀγωνισάμενοι οἱ καρτερόψυχοι καὶ κάλλιστοι αὐτάδελφοι, καὶ εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ἐν τῷ σταδίῳ κηρύξαντες, κατέπτυσαν τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς καὶ θωπείας καὶ εὐθαρ-

σῶς τὸν Χριστὸν ἀμελογήσαντες Θεὸν τοῦ παντός, τὸν διὰ σπά-
θης θάνατον ἐπέθησαν, ὁ γενναῖος Ἰωάννης καὶ ὁ καρτερόφων
Σταματίος, τὸ τῶν Σπετσιωτῶν καύχημα καὶ τῆς Χίου πάσης
τὸ στήριγμα, οὗς ἐγκωμίων ἀνθῆσι καὶ μαρτύρων στεφάνοις Χρι-
στὸς ἔστειψεν, ὡς ἀθλητὰς τε καὶ μάρτυρας, οἷς καὶ ἡμεῖς ἐν πί-
στει βοήσωμεν: Μὴ ἐλλείπητε προσθεύειν πρὸς τὸν Δεσπότην τοῦ
οὐκταιρῆσαι ἡμᾶς.

Τῆ γ' τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου μηνίμην ἐπιτελοῦμεν τῶν
Ἁγίων ἐνδόξων Νεομαρτύρων Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν
αὐταδέλφων, καὶ Νικολάου, τοῦ συναθλητοῦ αὐτῶν, τῶν ἐκ
Σπετσῶν καταγομένων, καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων κατὰ τὸ
ἔτος αὐκβ'.

Στίχοι

*Βαβαὶ τοσαύτης ἀδελφῶν εὐθαρσίας!
Σπεύδουσιν ἄμφω τίς ἐκμηθῆῃ πρῶτον!
Στεφηφόροι ἀνίπτασθε μάρτυρες ἐν Οὐρανοῖς.*

**Μαρτύριον καὶ βίος τῶν Ἁγίων ἐνδόξων νεο-
μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Σταματίου καὶ
Ἰωάννου καὶ Νικολάου τῶν ἐκ Σπετσῶν
καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων.**

Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξι-
χνίαστοι! μὲ κάθε δίκαιον ἠμπορεῖ τις θαυμάζων νὰ φωνάξῃ·
διότι τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἡ πάνσοφος καὶ πανάγαθος
πρόνοια τὰ πάντα οἰκονομεῖ, οὔτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δύναται
νὰ τοὺς χωρέσῃ, οὔτε ἡ διάνοια νὰ τοὺς διακρίνῃ, οὔτε ἡ γλῶσσα
νὰ τοὺς λαλήσῃ. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς
κελεύει. Ὁ Σαούλ ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὰς χαμένους ὄνους τοῦ πατρὸς
του, καὶ ἡ θεία πρόνοια χειροτονεῖ αὐτὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ.
Ὁ Δαυὶδ πηγαίνει τροφὰς εἰς τοὺς ἀδελφούς του εἰς τὸ στρατό-

πέδον, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια ψηφίζει αὐτὸν καὶ ἀποδεικνύει
νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον τοῦ ἀλλοφύλου ληστάρχου Γολιάθ. Οἱ
καλοὶ οὗτοι νέοι ἐξέρχονται τῆς πατρίδος των νὰ πραγματευθῶσι,
νὰ κερδίσουν πλοῦτον πρόσκαιρον, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια μὲ
αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς προσκαλεῖ νὰ λάβουν κέρδος μέγα καὶ
σχεδὸν πάντῃ ἀνέλπιστον. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε,
καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι!

Ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν πατρίδα των οἱ καλοὶ ἀδελφοὶ διὰ
κέρδος προσωρινὸν καὶ ἡ δυστροπία τῶν καιρῶν τοὺς φέρει εἰς τὸν
λιμένα τῶν μαρτυρικῶν ἀγῶνων καὶ τοὺς ἀποδεικνύει στεφανη-
φόρους καὶ νικηφόρους μάρτυρας. Πλὴν διὰ νὰ καταλάβῃ ἕκαστος
τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μαρτυρίου των πῶς ἠκολούθησεν ἕς τὴν διηγη-
θῶμεν ἐν συντομίᾳ.

Οὗτοι οἱ νεοφανεῖς μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, οἱ καλοὶ αὐτά-
δελφοί, οἱ λαμπροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, ἦταν γέννημα καὶ
θρέμμα τῆς νήσου Σπετσῶν, ὁ πατὴρ αὐτῶν ὠνομάζετο Θεόδωρος
Γκίνης τὴν ἐπωνυμίαν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Ἀννέζω. Οὗτοι λοιπὸν
οἱ καλοὶ ἀδελφοί, ἐπειδὴ εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ πατὴρ αὐτῶν πρὸ χρό-
νων, ἔχοντες δὲ μετρίαν κατάστασιν καὶ ἀνατραφέντες οἱ καλοὶ
οὗτοι νέοι ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς των, ἀφ' οὗ ἔφθασαν
εἰς ἡλικίαν ἐπραγματεύοντο (ἐμπορεύοντο) εἰς μικρὰς πραγμα-
τείας (μικρὸν ἐμπόριον) κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐντοπίων των.
Κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος
(αὐκβ) ἐνῶ ἐταράχθη γῆ καὶ θάλασσα ἀπὸ τὴν γενομένην
ρεβολατσιόνε, ἦτοι ἐπανάστασιν, κατὰ τῶν ἀσεβῶς καὶ παρα-
νόμως τυραννούντων Ὀθωμανῶν, ἐξῆλθον καὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ
νέοι τῆς πατρίδος των διὰ νὰ πραγματευθῶσι. Περιερχόμενοι
λοιπὸν καὶ πραγματευόμενοι, ἔχοντες δὲ τὸ πλοῖόν των (καί-
κιον) φορτωμένον ἔλαιον, ἀπὸ δυστροπίας τῶν ἀνέμων καὶ
θαλασσοτραχῆν κατήντησαν νὰ πέσουν ἀντικρὺ τῆς νήσου Χίου
πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς, τὸ λεγόμενον Τζεσμὲ, εἰς τὸ μέρος

τὸ ὄποιον ὀνομάζεται Λάτσατα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐξοκειλάντες ἐξήλθον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐφανερώθησαν εἰς τινὰ χριστιανὸν τὸν ὄποιον ἐθεώρησαν ὅτι ἦτο τῶντι χριστιανός, ἐφανερώθησαν λέγων εἰς αὐτὸν τί ἄνθρωποι ἦσαν, καὶ τὸν παρεκάλεσαν δίδοντές του καὶ ἀρκετὰ γρόσια διὰ νὰ τοὺς οικονομῆσῃ τὰ ὄσα ἐχρειάζοντο, τροφὰς καὶ ἄλλα ὄσα ἐχρειάζοντο πρὸς διόρθωσιν τοῦ πλοίου των. Ἐκεῖνος ὅμως ἀντὶ νὰ τοὺς οικονομῆσῃ ὡς ὑπεσχέθη, ἐφάνη ἄλλος Ἰούδας καὶ πηγαίνων εἰς τὸν ἐκ τ' Ἀγαῶν τοῦ τόπου του τοὺς ἐπρόδωκε καὶ πέρνων ἀνθρώπους τοῦ Ἀγαῶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦσαν ἔξαφνα. Ὅθεν μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ καταφύγωσι τοὺς συνέλαβον ἦσαν ὄλοι ἐπτὰ, οἱ δύο φεύγοντες ἐθανατώθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς δὲ τρεῖς, τὸν πλοίαρχον (ὡς ἔλεγον) καὶ τοὺς δύο αὐταδέλφους τούτους συλλαβόντες τοὺς ἔφερον εἰς Χίον καὶ τοὺς παρέδωκαν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον Πασᾶν ἦτο δὲ ἡ εἰκοστὴ ἕκτη τοῦ Ἰανουαρίου. Ὁ δὲ Πασᾶς παραστήσας αὐτοὺς ἔμπροσθέν του, ἐξετάσας αὐτοὺς καὶ μαθῶν ὄποιοι ἄνθρωποι ἦσαν, ἐπρότταξε τοὺς μὲν δύο ἀδελφοὺς νὰ τοὺς κλείσῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, τὸν δὲ γερωντότερον (ὡς λέγουσιν) Νικόλαον νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρον εἰς τὴν πεδιάδα ἢ ὄποια ὀνομάζεται Βουνάκι καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, τὸν ὄποιον παρεκίνουν καθ' ὄλον τὸν δρόμον νὰ τουρκίσῃ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ζωὴν. Οὗτος δὲ ἀπεκρίθη: «Τώρα πλέον θὰ κάμω ἐγὼ νέον κόσμον; Ὁχι, Χριστιανός ἐγεννήθην καὶ Χριστιανός θ' ἀποθάνω· δὲν ἀρνούμι τὴν πίστιν μου!». Καὶ οὕτω φθάσαντες εἰς τὸν διωρισμένον τόπον τὸν ἀπεκεφάλισαν, εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τοὺς δὲ νέους ἔχοντας φυλακισμένους εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν τοῦ κάστρου, διώρισε δύο ἀνθρώπους ἰδικεύς του, ἕνα Χίον Σερίφ Τσαούσην ὀνομαζόμενον καὶ ἕνα Λαζὸν Πισκηρτζίμπατιν τὴν ἀξίαν, ἄνθρωποι καὶ οἱ δύο κάκιστοι καὶ παμπόνηροι, εἰς τοὺς ὄποιους ἔταξεν ὁ Πασᾶς μεγάλας δωρεάς καὶ χαρίσματα, ἂν δυνηθῶσι νὰ τοὺς καταπείσουν νὰ τουρκίσουν μὲ ἀπειλὰς βλασάνων, ἢ μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν. Εἶχε

γὰρ ὁ κατάρτος μεγάλον πόνον νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τουρκίσουν, λογιζόμενος τοῦτο ὡς προκοπὴν του καὶ ὡς τιμὴν του μεγάλην· καθὼς ἔλεγον οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖ ὅτι εἶπε: «μᾶς συμφέρει πολὺ» νὰ ἔχωμεν τοιοῦτους ἀνθρώπους εἰς τὴν πίστιν μας». Λαβόντες λοιπὸν οἱ δύο οὗτοι τὴν τοιαύτην προσταγὴν ἀπὸ τὸν Πασᾶν, τί δὲν ἔκαμαν, τί δὲν ἐμεθοδεύθησαν· δὲν ἔπαυσαν οἱ κατάρτοι καθ' ὄραν καὶ στιγμὴν κινούντες πάντα λίθον (κατὰ τὴν παροιμίαν) πότε μὲ ὑποσχέσεις μεγάλων δωρεῶν καὶ ἀξιομαμάτων, πότε μὲ ἀπειλὰς βλασάνων καὶ τιμωριῶν· πλὴν οἱ καλοὶ νέοι ἔμενον στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι, ὥστε ὄπου καὶ μὲ μεγάλην τόλμην τοὺς ἀντέλεγον.

Ἀφοῦ παρήλθον ἐπτὰ ἡμέραι, χωρὶς νὰ δυνηθῶν παντελῶς νὰ τοὺς διατείσῃ ἀπὸ τὴν στερεάν των πίστιν, πηγαίνοντες καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Πασᾶν, τῷ λέγουν: «Ἀφέντη, αὐτοὶ ἐκαταλάβαν πῶς βάσανα δὲν τοὺς κάμνομεν καὶ διὰ τοῦτο κρατοῦν καλὰ τὸ πείσμα των. Λοιπὸν νὰ μᾶς δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς ἐπιβάλωμεν τιμωρίας, ἴσως τότε δυνηθῶμεν νὰ τοὺς καταπείσωμεν· διότι μὲ μεγάλην τόλμην ἀντιστέκονται καὶ ἀντιλέγουν.» Ὁ δὲ Πασᾶς ἀκούσας ταῦτα ἐστάθη ὀλίγην ὄραν συλλογιζόμενος, ἔπειτα τοῖς λέγει: «Αὐτοὶ οἱ γκιαούριδες τὸ ἔχουν τὸ ταμπιέτι καὶ σὰν βάλουν τὸ πείσμα των εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς μεταβάλῃ κανεὶς. Εὐκολώτερον κόπτει τις τὴν κεφαλὴν των ἢ τὸ πείσμα καὶ ἰνάτι των». Αὐτὰ εἶπεν εἰς τοὺς εὐρεθέντας ἐκεῖ παρόντας Ἀγάδες, τὰ ὄποια, ὦν παρὼν καὶ εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας, Χατζῆ Πολυχρόνης τὸ ὄνομα, τὰ ἤκουσεν ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα τοῦ Πασᾶ. Καὶ ἀκόμη εἶπεν: «Αὔριον παίρνει τέλος αὐτὸς ὁ μαντές.» Οἱ δὲ καλοὶ νέοι ὄντες εἰς τὴν φυλακὴν κεκλεισμένοι χωρὶς νὰ τοὺς εἶπῃ τις προεγνώρισαν, ὡς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἔχουν νὰ τελειώσουν τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ χαίροντες ἔλεγον εἰς τοὺς συμφυλακισμένους: «Αὔριον, ἀδελφοί, τελειώνομεν τὴν ζωὴν· αὔριον εἶναι ἡ ὀλοῦστεινὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς μας». Ὅθεν ἐζήτησαν νὰ τοὺς φέρουν

κρυφά καλάμαρι και χαρτί και έστειλαν έγγραφον τήν εξομολόγησιν των εις τόν Άγιον Χίου, ζητούντες να κάμη τρόπον να τους αξιώση τών Άχράντων Μυστηρίων. Ο δέ Αρχιερεύς τους έμήνυσε με τήν ιδίαν γυναίκα, επειδή άλλος δεν έμβαινε εις τήν φυλακήν, εκτός μόνον μία γυνή Φράγκα το όνομα, τής οποίας έ σύζυγος, Άγαπητός το όνομα, ήτο και αυτός κλεισμένος εις τήν ιδίαν φυλακήν δι' άλλην αιτίαν, τοίς έμήνυσε λέγων να στέκουν στερεοί και να έτοιμασθούν με προσευχάς και δάκρυα και να μη δειλιάσουν παντελώς τόν θάνατον, διότι τους αναμένει η δόξα του παραδείσου, να συγχαίρωνται με τους μάρτυρας αιώνια. Παρήγγειλε δε και εις τήν γυναίκα να υπάγη τήν αυγήν να τους υπάγη τά Άχραντα Μυστήρια, επειδή Ιερεύς ή άλλος χριστιανός να εισέλθη εις τήν φυλακήν ήτο αδύνατον. Οι δε καλοί νέοι ακούσαντες τās διαταγάς και νουθεσίας του Αρχιερέως από το στόμα τής γυναικός, μετά δακρύων ηύχαρίστησαν τόν Κύριον και απέρασαν έλην εκείνην τήν νύκτα άγρυπνο, ψάλλοντες παρακλήσεις εις τήν Θεοτόκον και τους οικους αυτής και άλλας προσευχάς όσας ήξευρον και δεόμενοι τής Κυρίας Θεοτόκου να μεσιτεύση εις τόν Υιόν της να τους χαρίση δύναμιν να μη δειλιάσουν τόν θάνατον. Περί δε τήν αυγήν απέκειμήθησαν όλίγον και έξυπνώντες είπον εις τους άλλους χριστιανούς: « Ημείς, άδελφοί, σήμερα τελειώνομεν το παξειδιον τής ζωής μας. Οθεν σας παρακαλούμεν να δεηθήτε και σείς του Κυρίου μας να μάς χαρίση δύναμιν. » Τότε έξβηλαν και μερικά φορέματα τά όποια έφόρου διπλά και τά έδωκαν εις τους φυλακισμένους εκείνους χριστιανούς εις άλλον ένα και εις άλλον άλλο και μερικά άσπρα από εκείνα τά όποια εκράτουν. Όταν δε έγεινε ημέρα τους έστειλεν ο Αρχιερεύς τά Άχραντα Μυστήρια με τήν γυναίκα τήν όποιαν προείπομεν, τά όποια έδέχθησαν μετά δακρύων, και αφού μετεδόθησαν τών Άχράντων Μυστηρίων ηύχαρίστησαν μεγάλως τόν Κύριον, και μετ' όλίγον έγεύθησαν όλίγην τροφήν, έστειλαν δε πάλιν με τήν ιδίαν γυναίκα τās εύχαριστίας εις τόν Αρχιερέα, ότι τους οικονόμησεν

εις τήν ανάγκην αυτήν και όμοι με τās εύχαριστίας του έστειλαν και μερικά χρόσια, παρακαλόντες αυτόν όταν τελειώσουν να ψάλλη τά λειψανά των και να τους μνημονεύση. Μετά παρέλευσιν δύο ώρων έδωκε προσταγήν ο Παπάς να τους εκβάλουν από τήν φυλακήν και να τους φέρουν κάτωθι του Σαραγίου όπου εκάθητο, όπισθάγκωνα δεδεμένους και να τους έρωτήσουν, αν θέλουν να τουργήσουν δια να γλυτώσουν τήν ζωήν των, είδαμή να τους κόψουν τās κεφαλάς. Εύθύς έτελειώθη το πρόσταγμα και τους έφεραν. Ηρχισεν ο Κιαγιάς να τους λέγη να υπακούσουν, να τουργήσουν, να γλυτώσουν τήν ζωήν και να αξιωθούν και μεγάλης τιμής. Οι δε μακάριοι μεγαλοφώνως εκραζον λέγοντες: « Χριστιανοί θα αποθάνωμεν! Χριστιανοί είμεθα, χριστιανοί εγεννηθήμεν » και χριστιανοί θα αποθάνωμεν! Δεν άρνούμεθα ποτέ τόν Χριστόν, αν μεληδόν μάς κατακόψητε μόνον ό,τι θα κάμετε » κάμετέ το μίαν ώραν αρχήτερα μη χάνετε τόν καιρόν ματαιώς » Ημείς τήν πίστιν μας δεν τήν άρνούμεθα ποτέ! » Αυτά τά ήκουσεν ο ίδιος ο Παπάς από το παραθυρον όπου εκάθητο, επειδή με μεγάλην φωνήν και οι δύο τά εφώναξαν.

Οθεν έδωκε τήν απόφασιν να τους αποκεφαλίσουν. Παρευθύς λοιπόν άρπάσαντες τους οι αίμοσόροι εκείνοι λύκοι τους έτυραν έξω του Κάστρου με μεγάλην παραχήν, έχοντες και δύο γυμνά σπαθία εμπροσθεν τών οφθαλμών των δια να δειλιάσουν. Τοϋτο εκαμε τους όρώντας να τρέμουν, βλέποντες τήν τόσην μανίαν αυτών. Τοϋτο εκαμε και τόν ένα από τους δύο, τόν Ιωάννην λέγω, να δειλιάση προς ώραν και να άλλιωθή ή εψις του. Τοϋτον βλέπων ο Σταμάτιος του είπε με τήν συνειθισμένην γλώσσαν (άλθανισπί): « Τί έπαθες, άδελφέ; έδειλισες τά σκυλιά; δεν » ένθυμείσαι τήν απόφασιν όπου είχαμε πώς όχι σπαθί όπου είναι » ο πλέον σύντομος θάνατος, αλλά και ζωντανός να μάς κάψουν να μη προδώσωμεν τήν πίστιν μας; πώς τώρα φαίνεσαι » δειλός; Παρακάλεσε τήν Παναγίαν μας να σου δώση δύναμιν. » Αυτά τά λόγια έδωκαν θάρρος του Ιωάννου. Έξερχόμενοι δε

εις τὴν ἔξω τοῦ Κάστρου πεδιάδα, τὴν λεγομένην Βουνάκι, ἔπρεχον πλῆθος πολὺ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. Οἱ δὲ μακάριοι ἔκραζον μεγαλοφώνως : « Χριστιανοὶ εἴμεθα ! διὰ τὸν Χριστὸν ὑπάγομεν » εἰς τὸν θάνατον ! » Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι κατέναντι τῶν μακελλίων, κάσθη τῆς παλαιᾶς βρύστης, ἐκεῖ τοὺς ἔστησαν νὰ τοὺς ἐρωτήσωσι ἂν μετενόησαν, νὰ τουρκίσουν, ἄλλως θὰ τοὺς κόψουν, δείχνοντές των καὶ τὸ σπαθί. Τότε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐξεφώνησαν καὶ οἱ δύο : « Ἀδελφοὶ χριστιανοί, χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθαίνομεν ! » Καὶ μάλιστα τριστῶς τὸ εἶπον : « Χριστιανοί, χριστιανοί, χριστιανοὶ εἴμεθα ! δὲν ἀλλάζομεν τὴν πίστιν μας ! Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου ! » Τότε παρευθὺς τοὺς ἀπεκεφάλισαν καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως καὶ ἀνέβησαν στεφηφόροι εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ συνευφραίνωνται αἰωνίως σὺν ταῖς ἀθληταῖς καὶ μάρτυσι. Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν λείψανα ἔμενον καταφρονεμένα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἔθεσαν δὲ μέσον τῶν δύο εἰς χαρτίον γεγραμμένην τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτομῆς των, ὅτι ἦσαν ἐναντίον τοῦ βασιλέως των καὶ κλέπται. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἤγγαρεύσαν μερικοὺς χριστιανούς καὶ τὰ ἔσυραν, καὶ θέσαντες αὐτὰ εἰς ἕνα πιαντὲ τὰ ἔριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μερικοὶ δὲ φιλομάρτυρες χριστιανοὶ ἔλαβον φροντίδα καὶ ἐπιμελοῦντο νὰ τὰ σύρουν, ἀλλὰ διὰ τὸν πολὺ φόβον ὠκονόμησαν τὴν ὑπόθεσιν τοιοῦτοτρόπως· ἔδωκαν λόγον εἰς ἕνα φιλόχριστον καὶ φιλομάρτυρα χριστιανὸν Γεωργάκην τὸ ὄνομα, ταμπάκην τὴν τέχνην, εἰς αὐτὸν λέγων ἔδωκαν εἶδησιν διὰ γράμματος νὰ προσέξῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου εὐρίσκετο πάντοτε διὰ τὸ ἔργον του. Λαβὼν λοιπὸν τὴν φροντίδα ὁ καλὸς Γεώργιος ἐπρόσεχεν εἰς τοῦτο. Μετὰ τέσσαρας δὲ ἡμέρας, πνεύσας σφοδρὸς νότιος ἄνεμος ἐξέβαλε τὰ τίμια λείψανα εἰς τὸ μέρος τοῦ Λαζαρέτου τῆς πανώλους, τὰ ὅποια λαβόντες οἱ χριστιανοὶ ἐνταφίασαν κρυφίως ἔξωθεν τοῦ γυναικείου μπάνιου εἰς τὸ ἐκεῖ χωράφιον, τὴν δὲ κάρην τοῦ Ἰωάννου δὲν εὕρηκην εἰμὴ μόνου τοῦ Σταματίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον, ἀδελφοί, τῶν νέων μαρτύρων Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν καλῶν αὐταδέλφων, καθὼς μὲ ὄλην τὴν ἐπιμέλειαν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἀπὸ φιλαλήθεις ἄνδρας χωρὶς τινος προσθήκης. Οὕτως ἠγωνίσθησαν οἱ καλοὶ νέοι, οὕτως ἀντέστησαν μέχρι τέλους, φυλάξαντες τὸν θησαυρὸν τῆς εὐθεβοῦς πίστεως καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως τηθέντες τὰς κεφαλὰς. Ἦσαν δέ, ὡς λέγουσι, κατὰ τὴν ἡλικίαν ὁ μὲν Σταματίος ἑπτῶν δέκα καὶ ὀκτώ, ὁ δὲ Ἰωάννης ἑτῶν εἴκοσι καὶ δύο, ὧν ταῖς πρεσβείαις ἀξιοθεύημεν καὶ ἡμεῖς φυλάξῃ τὴν πίστιν ἀμώμητον μέχρι τέλους συνοδευομένην μὲ ἔργα θεάρεστα, ἵνα καὶ τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν, ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις. Ἀμήν.

Ῥοδῆ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Συνελθόντες ἅπαντες πιστοί, συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, τοὺς λαμπροὺς ἀριστέας, τὸν Ἰωάννην καὶ Σταματίον, καὶ ἐκ καρδίας αὐτοῖς ἐκδοήσωμεν : Μὴ διαλείπητε τὸν Θεὸν ἡμῶν δυσωπεῖν.

Θανεῖν ἡρεσί-ασθε, ἀθνασίαν τε ἀπολαβὴν ἐν Χριστῷ, κοινωνῆσαί τε δόξης, καὶ τῆς χορείας τῶν ἱερῶν ἀθλητῶν ἐπιποθῶντες, ἀνδρείως ἀντέστητε, καταβαλόντες ἐχθρούς, ὧ καρτεροὶ ἀθληταί !

Θεοτοκίον

Ἐλπὶς ὦ Θεόνυμφε καὶ ὀξυτάτη πάντων βοήθεια, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων καὶ ἐκζητούτων τὴν σὴν ἀντίληψιν, μὴ υπερίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πρεσβείαις ταῖς σαῖς ρῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Ἰδιῆ η'. Ἑπταπλασίως κάμνον

Χαρμονικῶς συνδράμωμεν, εὐσεβεῖς φιλομάρτυρες, συγκαλοῦσι γὰρ ἡμᾶς οἱ νεομάρτυρες, ὁ θεῖος Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης ὁ θαυμαστός, οἱ ἀπὸ τῆς Σπέτσας ἐκθλαστήσαντες νέοι ἀδελφοὶ τῆ φύτει καὶ ὁμοτροποὶ ὄντες, ὠραῖοι τε τῆ ὄψει καὶ πάγκαλοι τῆ γνώμῃ.

Ἄναξανέντες μάρτυρες, ὡσπερ βόδα ἠδύπνοα, πᾶταν ἐκκλησίαν εὐκλεῶς φαιδρύνετε καὶ χάριν παρέχετε τοῖς πατριώταις ἅπασι, καὶ τοῖς συγγενέσι καὶ οικείοις καὶ ξένοις, καὶ κλέες οὐρανοθεν, κατεπέμψατε πᾶσι, Σταμάτιε θεόφρον καὶ θεῖε Ἰωάννη.

Ράβδῳ σταυροῦ φραζάμενοι, καὶ ὡς δόρυ κατέχοντες πίστιν τὴν ὀρθήν, καὶ προτευχῆν ὡς θώρακα, ἐχθροῖς περὶτάξαθε, ἀγαρηνοῖς τοῖς ἄφροσι, καὶ καταβαλόντες τὴν ὄφρον τῆ ἐκείνων, ἠθλήσατε νομίμως καὶ ἐδέξαθε στέφος χειρὸς ἐκ τοῦ Ὑψίστου ὡς μάρτυρες γενναῖοι.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Ἰνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσῃται, ἄχραντε, ἄνθρωπος ἐκ σοῦ γενᾶται ὁ φιλόανθρωπος καὶ σὲ ἀπειργάτατο μητέρα ὑπεράμωμον, καὶ ἀγκάλαις σαῖς ἐν τῷ ναῷ ὡσπερ βρέφος προσήθη καὶ ὠλέναις Συμεῶν ὑπεδέχθη, ὃν πίστει προσκυνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδιῆ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός

Νῦν εὐρατε ἀνάπαυσιν τῶν δεινῶν καὶ χαρᾶς ἠξιώθητε ἐνδοξοῖ ἀπολαβεῖν, ὡσπερ ἐποθήσατε ἐκ ψυχῆς· νῦν τοῖς χοροῖς εὐφραίνεσθε τῶν νεομαρτύρων καὶ παλαιῶν· νῦν θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου παρίστασθε ἐν δόξῃ, ὦ Ἰωάννη καὶ Σταμάτιε.

Ἄξίως τῶν στεφάνων παρὰ Χριστοῦ ἠξιώθητε ὄντως ὡς μάρτυρες περικλλεῖς κατεστολισμένοι περικλλῶς καὶ ταῖς βραχίαις τοῦ αἵματος νῦν ἐρραυτισμένοι ταῖς ἐρυθραῖς, καὶ στέφει στολισθέντες χειρὶ τῆ τοῦ Ὑψίστου μετὰ μαρτύρων συνευφραίνεσθε.

Νῦν εὐρατε ἀνάπαυσιν τῶν δεινῶν, νῦν ἐλάβετε πόθου τὴν ἔκβασιν, ὦ ἀθληταί, νῦν ἀπολαύοντες τῶν ἀγαθῶν ἃ ὀφθαλμὸς οὐχ ἑώρακε, καὶ οὐδ' οὐκ εἰσῆκουσεν ἀληθῶς, νῦν χαίρετε ἐν δόξῃ ὑμνοῦντες σὺν ἀγγέλοις τὴν τρισυπόστατον θεότητα.

Θεὲ τῶν ὄλων Κύριε τοῦ παντός χάριν πέμψον ἐξ ὕψους ὡς εὐσπλαγχνος πᾶσι πιστοῖς τοῖς συναθροισθεῖσιν ἐν σῶ ναῷ, πανηγυρίσαι ἄσματι καὶ δοξάζαι ὑμνοῖς σοὺς ἀθλητάς, καὶ σῶτον ἡμᾶς πάντας καὶ ἄφροσιν παράσχου, ταῖς ἰκεσίαις τῶν μαρτύρων σου.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Μαρία Θεοτόκε Μήτηρ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν κτίστην τῆς κτίσεως ταῖς σαῖς λιταῖς, φύλαττε καὶ σκέπε πάντας πιστοὺς ἐκ πάτης περιστάσεως καὶ ἐκ νοσημάτων καὶ συμφορῶν, πρεσβείαις τῶν ἀγίων, ὧν πίστει ἐκτελοῦμεν τὴν ἱεράν αὐτῶν πανήγυριν.

Ἑξ ἀποστειλάριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ἐδέξασθε μετὰ χαρᾶς, τὸ μαρτύριον τέλος, καὶ εὐρατε ἀνάπαυσιν, καὶ τῶν πόνων τὴν λύσιν, ἀπολαύοντες τοῦ πόθου, τὴν τελείαν ἔκβασιν, Σταμάτιε Ἰωάννη, καὶ Νικόλαε στερρὸν διδ' αἰεὶ δυσωπεῖτε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτήρα.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Καὶ τῆς ἑορτῆς·

EIS TOYΣ AINOYΣ

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Δεῦτε πάντες συνδράμωμεν, εὐσεβῶς ὦ φιλέορτοι, ἱερὰν εἰκόνα τε προσκυνήσωμεν, καὶ ἐκ καρδίας βοήσωμεν, καλλίνικοι μάρτυρες, μὴ ἐλλείπητε αἰεὶ, τοῦ πρεσβεύειν πρὸς Κύριον, τὸν φιλάγαθον, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον ἐκ παντοίων, συμφορῶν ἐπιρχομένων, θείαις ὑμῶν παρακλήσεσι.

Ὡς ὠραῖον καὶ ἐντιμον, ὡς τερπνὸν καὶ ἡδύτατον, ὡς Δαυτὸ ἐβόησεν ὁ θαυμασίος, τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀδελφοὺς ὁμίφρονας, συμπολίτην τε στερρόν, καὶ καινῶς συναθλήσαντα, ἀπολαύοντας, τῶν στεφάνων τῆς νίκης καὶ τῆς ἄνω, κληρουχίας γενότας, συγκοινωνοὺς θείᾳ χάριτι.

Ὡς καλῶς στρατευτάμενοι, βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, τὸν τῆς νίκης ὀπτόν τε ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Σταμάτιος σὺν τῷ Ἰωάννῃ τε, Νικολάῳ τῷ στερρῷ, οἱ ἀπτότεροι οἱ πάμφωτοι καὶ φαιδρότατοι, οἱ τῆς Σπέτσας ἀπάτης ἐνδειχθέντες, ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, καὶ εὐφροσύνης ὑπόθεσις.

Ἀπαστράπτετε Μάρτυρες, τὰς ἀκτῖνας τῆς χάριτος, σελαγοῦντες ἅπαντας τῷ φωτὶ ὑμῶν, ὦ Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ θεῖε Σταμάτιε, γλυκυτάτη ξυνωρίς, καὶ αὐτάδελφον σύστημα, καὶ παρέχετε, τὰς αἰτήσεις τοῖς πίστει δεομένοις, ὡς πολλὴν τὴν παρρησίαν, πρὸς τὸν Δεσπότην κτησάμενοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀγαλλιάσει καρδίας καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς, τὸν ὑπὲρ Χρι-

στοῦ θάνατον, ἐπέθησαν οἱ γενναῖοι αὐτάδελφοι, καὶ ὁ αὐτῶν συνοδίτης Νικόλαος, καὶ ἀνδρικῶς τοῖς τυράννοις ἀνθιστάμενοι ἔλεγον : Οὐδὲν ἡμᾶς δύναται χωρεῖται τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὔτε πῦρ, οὔτε ξίφος, οὔτε τις ἄλλη βία· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς τμηθέντες, νικηφόροι ἐν οὐρανοῖς ἀνίπτανται, ἀπολαύοντες τῶν ἀγώνων τὰ ἐπαθλα, καὶ παρρησίαν ἔχοντες μαρτυρικῆν, πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

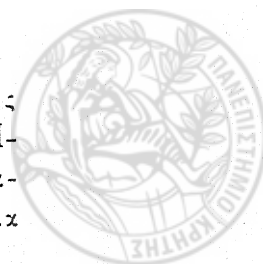
Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικὰ καὶ οἱ μακαρισμοί.

Ἐκ τοῦ κανόνος ἡ γ' καὶ ε' ᾠδή.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Μαρτυρικόν.

Κοινωνικόν :

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ

